

Memento mori a tradice.

Každý rok vstupuje v našich krajích do lidských životů tradice památky zesnulých, pod lidovým názvem „dušičky“. Lidé zvažní a chodí k památníkům svých zesnulých, na přelomu října a listopadu, dávají na hroby kytice, zapalují svíce a s vážnou tváří postávají nad hroby. A tak se stávají hřbitovy nejvážnějším místem pro úctyplné chování.

Avšak, proč žije tato tradice, v čem je její hluboký smysl a účel a co bylo na jejím počátku? Ptejte se a zkoumejte a Vaše srdce zůstane hladové ... je to prý tradice, společensko-náboženská událost.

Ale přece, vzpomínka na blízké zesnulé je především věcí ryze osobní a intimní a nepotřebuje ani tradici ani vnější okolnosti a periodické datum. Než, je zde ještě něco více, co se dotýká velmi vážného pojmu. Pojmu lidská smrt a k tomu, i pojmu duše, ony „dušičky“.

A protože se jedná o tradici spojenou se smrtí a zároveň i o pojem duše, nezbyvá vážně hledajícímu člověku, než aby sáhl nejen do dění věků, ale i do svého srdce a svědomí, aby našel vnitřní mír i na tomto poli lidského konání. Sice by se zdálo, že tzv. věřící náboženských vyznání v tom mají jasno, ale právě tradiční učení těchto společenství zhusta staletími zbloudilo. A ti tzv. nevěřící si stejně myslí, že smrtí vše končí a živá zůstává jen jejich osobní vzpomínka.

Žel, uvedená tradice není dávno živá a již dlouho neplní svou skutečnou a velmi potřebnou úlohu. Podívejme se spolu do moudrosti věků a dejme smrti to, co jí právem přísluší v proudech života ve veškerenstvu.

Nejprve nahlédněme, kde „umřela“ tradice. Její přenos je pro náš čas zachycen v latinském slově „*tradere*“, což znamená, *předávat nebo podřizovat se*. A přenos tradice je úzce spojen s pamětí. Ale paměť jednotlivce, i celých národů a lidstva vůbec, je velmi proměnlivá a závislá na mnoha faktorech. Plynou mnohá staletí, každá generace lidí je jiná, v proměnách přírodního a mocenského prostředí, geopolitického uspořádání nejen v domovech lidí, ale i v prostředí kulturně společenském a bezodkladně, v působení hvězd a mocných záření kosmu.

Zejména v posledních stoletích se z tradic staly jen kulturně společenské aktivity bez hlubšího smyslu, mnohdy sloužící k zábavě, aniž by si byli účastníci vědomi rostoucího proviňování. Protože tradice je i o „podřizení se“ nějakému pravidlu, dovednosti či neúplatné zákonitosti života, jež ale mají být plnohodnotně přenášeny a dodržovány. Ne protože to někdo chce, ale protože to každý člověk ke svému životu nezbytně potřebuje.

Jedna z neúplatných zákonitostí života je „skryta“ v pojmu „smrt“. Tisíciletí zakotvena v sousloví „*memento mori*“. Což se dle možností našeho jazyka překládá jako: *pamatuj na smrt; pamatuj, že jsi smrtelný*.

Žel, už zde začíná nepochopení. Neboť smrt je chápána jako něco smutného a nedobrého, což naprosto jednoznačně vyjadřují lidské tváře a jejich nitra, když se dozví, že neodvratně přichází smrt jejich, či jejich blízkého. Vidí ztrátu mnohého, ne-li všeho, proč a pro koho žili. A téměř každého zamrazí myšlenka na úmrtí a raději by se jí vyhnul. Ale je zde jako pevný maják další požadavek „*tempus fugit*“ – „čas plyne“, což není neúčastné konstatování skutečnosti v proměnách dnů, ale opět požadavek přirozenosti! Ne tedy, aby „člověk sešel věkem“, ale aby „se člověk sešel s věkem“.

Nuže, vydejme se do věků, nejen k jejich pramenům, ale i tam, kam onen „čas plyne“.

Je velmi dlouhé období zvaného pravěk, o kterém soudobé lidstvo téměř nic neví. A žel to co ví, zdaleka neodpovídá skutečnému dění v zákonitostech všehomíra. On totiž pravěk se vůbec celý neodehrával a neodehrává na planetě Zemi, nýbrž je to dění koloběhu člověka ve vyvíjejících se hmotnostech, jehož hmatatelnou a nejhrubší částí je putování člověka v lidském těle na planetě Zemi. Ono „PRA“ znamená v zákonitostech všehomíra „původ“. Nu, a protože člověk nevznikl na této zemi, ani na ní nekončí svou pout', jen stěží může chápat i výrazy a význam slov, která zdaleka nejsou jen produktem pozemských úst či rukama ztvárněných myšlenek. Člověk totiž není jen materialisticky uchopené pozemské tělesno, nýbrž patří k tomu i, z naprosto odlišné materie, duševno a především jakékoli hmotě a smyslům se vymykající duchovno. Kdy důmyslný řád všehomíra vše vzájemně propojuje, dává těmto kategoriím spektrum hybností, proudění a pudících a savých vyzařování.

Pozemský člověk je živ díky duševnu a duševno díky duchovnu. Odstoupí-li duševno anebo, je-li tělo poškozeno, tělo umírá a rozpadá se. Avšak duše putuje všehomírem dále v mnohonásobně rozlehlejších sférách, jež lze nazvat oním světem. A onen svět je v dnešním myšlení lidí „*terra incognita*“ – *země neznámá*. Sice mnozí vzdělanci a intelektuálové často užívají ve svých úvahách jména a myšlenky antických filozofů, ale jak dále uvidíme, přiřazují tehdejší slovům a pojmům jiné obrazy a skutečnosti než mínili právě tehdejší učenci. Zejména u pojmu duševno došlo mnohými staletími k posunu významu do oblasti tělesné rozumovosti, tedy do jemnějších struktur ale pouhého tělesna. Proto dnes jen málokterý filosof či nadšenec může správně chápat příkladně 2500 let stará slova Sokratova v Platónově „Faidonu“ o radosti ze smrti či živoucí duši a jejímu vtělování a o nebeských bozích.

Uplynulo tisíc let, kdy v. r. 553 n. l. bylo hodnostáři křesťanství zapovězeno učení jistého Origéna, příznivce Platona, jež se vážně zabývalo životem samotné duše a jejímu pozemskému vtělování. Nu a tak právě ti, kteří měli vést lidstvo k vědění o smyslu života, pozvolna připravovali potmělý středověk s ohromným množstvím nesmyslů a absurdností, jež provázejí v mnoha ohledech dnešního člověka.

Za kolébku středoevropského lidstva se považuje antika středomoří, což lze zahrnout do pojmu starověk. Zajisté dnešní moderní genetika mapuje proudy lidského tělesna, které znázorňují putování lidských národů zejména Euroasie a Afriky. Žel, putování duší naprosto chybí. Nu a tím chybí podstatná skutečnost v lidském vědění coby podkladu jako základ životních rozhodování. Chybí smysl lidského života, jenž je dnes výhradně doménou života mezi radostí z narození človíčka a smutečným procesím při úmrtí. Kdy se již nerespektují potřeby duševna, o duchovnu nemluvě. Téměř všemu chybí ona tak proklamovaná logika a rozumnost. Prostě skutečnost je okleštěná a přikována k zemi.

Před 2000 lety pronesl svým učedníkům Vyslanec shůry Ježíš Kristus slova, jež jako ostrý nůž pronikla do už tehdy zakalené a omezené lidské pozemskosti: „*Ještě bych vám řekl mnohé, ale vy byste nerozuměli!*“. O co jde?

Při formování vesmírných světů, tedy i naší sluneční soustavy, nadvesmírnými silami byly a dodnes jsou v činnosti tři základní formující vlivy. Jsou to nadsvětelné duchovní částice (čistá energie). Dále, odstupněná sedlina výronů vyzářeného všehomíra a světů. A konečně formující elementární i vysoce inteligentní vesmírné a nadvesmírné síly. Pojmenováno starými pojmy: „Atma-inglie; temnota; a bohové čili bytostné síly. Nad tím vším „bdí“ řád tvůrčí Moci.

V řádu vývoje hmotných světů se formovaly postupně sféry a úrovně až k nám dnes známým tělesům a živoucím krajinám naší země. Ale nic se neděje jen samo o sobě, nýbrž v nezměrných souvislostech, ze kterých náš člověk nedohlédne ani zlomek.

Při určitém vývojovém stupni našeho světa, do něj, jako do úrodné země, začaly „padat malé hvězdičky“. Duchovní zárodky z nadvesmírných úrovní, jež v sobě nesly touhu po uvědomění a schopnosti k rozvinutí a to nejen ve prospěch oněch zárodků, ale také ve prospěch světů, kterými musí putovat.

Ano, to jsou ti pozdější poutníci po hvězdách, my, lidé!

Zformované zárodky s jejich obaly lze nazvat dušemi, přičemž i tyto obaly jsou pomíjivé, neboť vědoucí a vyvinuté zářivě zformované zárodky jsou oněmi lidskými duchy, pravými, vědoucími a žehnajícími poutníky po hvězdách. Poutníky na cestě do svého pravého domova, do ráje. To je také smysl lidského života vůbec, jehož nedílnou a důležitou částí je tvůrčí pozemský život v lidském těle.

Tito poutníci byli snášeni bytostnými pomocníky, po cestách vývoje světy, až doputovali na pozemské pláň, kde opět za pomoci bytostí této země dostali do darů pozemská těla. Dle druhu svého formujícího toužení. Jedni dostali mužská těla druzí ženská, aby v nich prožívali a vyvíjeli se k obrazu svého zaslíbení. Bylo tedy první vtělení duší a pak následovala, pro potřeby vývoje, opětná vtělení na zemi. Ale vývoj duchovní i duševní potřebuje prožívání. Tělesná schránka může být jen dočasná (dána rytmy země) a byla zde proto zákonitá nutnost vícera vtělení v různých obdobích země neboť i duševno má svůj rytmus vývoje. Čili tělo se musí zrodit a pak se stát opět součástí země, tedy do pozemských forem zrodu, zrání, tvůrčí zralosti a rozkladu. Skutečný člověk, podstata, umírá – stává se opět součástí všehomíra – je u_míra. Duše tak směřuje do sfér tzv. onoho světa, který je v blízkosti země a kde opět panují zákony všehomíra. Zajisté v jiných souvislostech a podobách než na zemi. Pozemský člověk má tělo, duši a hybnou silou je moc jeho ducha. Člověk onoho světa zvaný duše, nemá tělesnou schránku, ale „paměť“ prožitků ve své ústrojnosti.

Přičemž „člověk – duše“ a „člověk pozemský“, mají v základu stejnorodosti vyzářování svých duší možnost za určitých podmínek vzájemně komunikovat. To je také ona brána mezi tímto a oním světem. Zajisté že nesprávným vývojem pokřivené a ztěžklé duše budou komunikovat s pokřiveným světem na jedné či druhé straně a naopak duše krásné, jdoucí správně cestou vývoje, budou opět komunikovat s krásou, vzletem a tvůrčí ušlechtilostí. Neboť nad tím hřmí zákon svobody vývoje: „*jak chceš, člověče, tak se ti stane!*“

Dlouhé věky šlo lidstvo pod vedením bohů a své dětské poslušnosti správně vývojem, až došlo ke stavu mohutného rozvoje rozumové části tělesna. Člověk se měl stát plně sebevědomým, vědoucím a hřejivým světlem putujícím světy. Nejen tímto, ale i oním světem, který je mnohem rozlehlejší než nížiny země. S nástupem rozumu přišlo také vědomé právo svobodného rozhodnutí člověka – *ono jak chceš, tak se ti stane*. Což dalo člověku možnost nezávislého rozhodování při ožívání již vlastního umu – od toho *roz_um*. Ale také rostoucí odpovědnost za výsledky rozhodnutí. Zde jsou již zárodky dnešních zmatků. Neboť díky různorodosti životních podmínek i vůle vlastních osobností a slábnoucí spojení s tvůrčími silami přírody a kosmu s bytostmi, jež nejsou pozemským smyslem patrné, se začalo formovat ono – *já to vím lépe!*

A jsme v časech Hyperborey, Lemurie, Atlantidy, o nichž už je zmínka ve starověku.

Již tehdy významně počala lidská společnost, rody a kmeny obracet jednostranně svůj um k síle země a méně k putování do moudrosti věků. Z váznoucí spolupráce s bytostmi přírody a bohy se počalo formovat i jednostranné pojmání života lidí jen pro jejich vlastní věci. Pády rodů a kmenů a zbytečné boje s tím spojené, o životní prostor. Neboť ve zdravém všehomíru je vždy přemíra hojnosti. Jednotlivec i lidstvo se začali klonit k jednostrannému vynucování a dobývání, namísto vděčného přijímání hodnot a darů života v rytmech a časech všeobecně tvorstvu prospěšných.

Antika, dění centrální Asie, Afriky a střední Ameriky, odkud se postupně mnohé cenné, ale žel i to kalící a těžkopádné pomalu a postupně šířilo do všech koutů země. Tedy i do zemí panenské přírody a do kmenů, jejichž vývoj zaostával.

Než, „*tempus fugit*“ ale již nikoli od věků do věků, tedy „z“ a „do“ míst duchovního domova, ale zůstával plynout jen v pozemských souvislostech a v pozemsky zúženém časoprostoru. Což mělo zajisté vliv na hutnění duší a jejich hromadění v blízkosti země. Duše ve vývoji přestaly putovat ke hvězdám, proto nastal koloběh duší mezi tímto a oním světem, nechtěné inkarnace, neboť duše ztrácely spojení s povznášející hojností všehomíra, tedy i s bohy. Navíc jádro lidských duší, duchovně již vyvinutý člověk, postupně ztrácelo spojení s výšinami, neboť osobní vyzářování člověka a harmonie prostředí, těla, duše a ducha, ztrácely na souladu. Osobní záření těžklo a kalilo se, což mělo za následek odlučování od sil všehomíra a přírody, tedy i ztížené životní podmínky. Mnohonásobný nárůst počtu lidí na zemi a v její blízkosti, v předchozích staletích a dnes, jednoznačně dokládá, že věci vývoje lidí nejsou v pořádku.

Zajisté bylo mnohé úsilí zejména jednotlivců i vyslanců shůry přivést lidstvo svých krajů zpět do vývojové linie, neboť čas jeho vývoje zde na zemi se přiblížil k onomu „*memento mori*“.

Což ale není dnešní pojetí konce života, ale přesně naopak, rozpohybování všech úrovní bytí padnuvšího člověka k přechodu do vyšších a světlejších sfér života. Neboť tato země s jejími sférami života má svůj čas konce zralosti i pro život lidstva. Žel polepšení lidstva nenastalo, ba naopak. Ano, mnohé pozemské „národy“ pozemsky velmi vyspěly, žel jejich duševno a duchovno hynou dál.

Jak je to s památkou zesnulých, dušičkami a halloween_em?

Z hlubin věků se vynořuje dědictví Hyperborey a Atlantidy, dědictví vlastního lidstva, které lidé chtěli zachovat budoucím generacím, přesněji, dalšímu vývoji inkarnovaných duší. Za zmínku stojí Edda a Vědy, jež ještě mnohá tisíciletí provázely vývoj lidstva na zemi. Vědění o všehomíru a bozích, ale také o tvůrčích silách přírody lze dohledat v odkazu starých Sumerů, Egyptanů, Antů, zemí Tartaru, zemí zahrad Semiramis, faraonů, Mojžíše, Zoroastra, Krišny, Buddhy a mnohých, o kterých už ani vrkavá historie lidstva neví... Nu a stalo se, že už i z Véd se vytratilo vědění, jež jasně rozlišovalo původ hmoty, sil přírody a původ bohů a do pojmů svého vědění shrnulo původ lidského (jádra) ducha, původ bohů a bytostí přírody a původ hmoty samotné pod jediné vyjádření - duch. Později i duch zlý.

Na světlých místech tehdejšího světa ale stále místy přetrvávala dětská důvěra inkarnovaných duší v hojnost všehomíra. Proto také byla hojnost v jejich životě, na rozdíl od již značného množství chtivých a mdlých národů a duší. Středomoří se stalo brzy kolbištěm dobra i zla a cestování i obchodování umožnilo šíření mnohého. Ale nepřístupnost některých krajů dovolila příkladně Germánům, Normanům, Slovanům i Keltům rodová uspořádání na

rozdíl od středomořských městských států. A tito naši předci ještě ctili zákony života přírody a cykly, které dávaly možnost tvůrčího živobytí. K tomu patřilo nejen naslouchání hlasu bytostí přírody, ale i projevení děkovné vděčnosti za její dary, za úrodu. Tak v období, které máme dnes jako konec října a začátek listopadu, lidé projeví vděčnost za úrodu a také uložili půdu země živitelky k ladu. Lad znamená, období pro harmonizaci (soulad) půdy a jejich tvorů s vyzařováním hvězd a vesmíru. Dnes z části známé stratifikace, přesněji jarovizace. A k tomu vetkávali pozemskou formu radosti zahrnující vztah k přírodním silám.

Zároveň mnohde zůstala schopnost některých jedinců komunikovat se „zemřelými“, tedy dušemi, které se ještě nacházely v blízkosti země. Tato skutečnost je dost jasně zachycena i ve Védách a „mytologii“ mnoha národů. Avšak hutnost světa nabírala na síle, tedy i hutnost onoho světa a tak komunikace s oním světem zjevovala také již zrůdy zhutnění a jejich vliv na pozemské lidi, což se projevovalo stále intenzivněji na jejich „kultuře“. Říkali jim také zlí duchové. Ještě i dnes je lze vidět v „svatyních“ Aztéků, zemích Indočíny i u tzv. pohanských kmenů. Také na vyřezávaných dýních a maskách dnešního halloween-u.

Nástupem mocenského křesťanství se však věci nezlepšily. Lidstvu sice mělo být pomozeno od fantomů tmářství, ale zároveň bylo vymeteno i to opravdové, co se týkalo práce s bytostmi přírody. Neboť mnozí vlivní křesťané měli za to, že vědí vše nejlépe, aniž by pokorně přijali ono Kristovo: „...*vy byste nerozuměli!*“. Že je celá příroda a vesmír také plný jiných služebníků Páně, to se mnohým chytrým a „spravedlivým“ vytratilo z jejich kalného vyzařování. Naopak spojení přešlo ve prospěch lidských emočních a myšlenkových forem v podobě různých zrůd, démonů a „zlých duchů“.

Místo úcty v díkuvzdání za úrodu se zformoval hon na pohanské bůžky a síly formující přírodu, také hon na přirozeně vědoucí (*filo_sophia*, na lidi milující moudrost). Z komunikace se „zemřelými“ vzniklo uctívání všech svatých, tedy těch, které za svaté uznala církev, navíc pro „nesvaté“ stoupence zbylo: „*prach si a v prach se obrátíš*“. S vývěsním štítem... kostlivců. To je onen poutající „duchovní“ materialismus pozemského těla. Jsoucnost skutečné existence duše byla vytlačena a následná vědeckotechnická revoluce, ústící v tzv. světovou demokracii, zastřenou jsoucnost duše „smírně“ nazvala „památkou zesnulých“, s dětinským dovětkem „dušičky“. Dnes i s prázdným hýřením novodobého „halloweenu“ (all hallows Eve) k tomu....

A tak, úcta k proudům života, duším v pozemském těle i duším na onom světě je již jen „památkou“ každého z nás. Nás, duchovně zesnulých. Člověk sám již má jen jedinou možnost. Vyléčit svou duši věděním, nikoli zmatkem této smutné země.

Skutečným živým věděním o tvůrčí Moci všehomíra. Neboť, „*memento mori*“ je o putování člověka v proměnách bytí!

V Komni 2. 11. 2019